

rychle rozpadal, stejně jako se sen vypařuje na denním světě. A tak Tajgr neodpověděl přímo ani to místo nepojmenoval. Měl totiž se jmény obecně problém. Zatím se vůbec nepředstavil – bylo to na dlouhé povídání.

„Ptáš se kam?“ utrousil řečnický. „Rozhlídni se – koukej na tamtoho nebo na tamtoho. Myslíš, že upřímně září? Že jsou doopravdy veselí? Možná jo, ale stejně pravděpodobný je, že jsou provinilý, zklamaný a zapomínají a jsou statečný.“

Tajgr, vlastním jménem Václav Teigrich, se na svět díval trochu jinak než většina lidí, kteří mají svůj cíl a své úkoly: díval se z pozice rozervance, bohéma, odpadlíka nebo jak jinak se to ještě dá nazývat. On sám tomu raději neřikal nijak. Pravda byla, že už pěknou řádku let mu jeho existence připadala spíš jako přežívání; cítil se nezpevněný, a přitom stabilně nehybný na kolotoči všedních dnů, jež nabízely málo nového – a někdy naopak moc. Čas od času si Tajgr s překvapením uvědomil, že prolétl nějakou záhadnou turbulencí a že se toho dost událo. *Ale mezitím...?*

V duchu se oslovoval přezdívkou, protože jeho rodné jméno na něj působilo jako nášivka na vojenské uniformě – a on nebyl uniformní snad v ničem. Na jeho dobovém portrétu, kdyby snad toužil po zvěčnění, by nechyběly permanentně rozvláté vlasy jako při elektrickém výboji, seprané džíny a flanelová košile kolem pasu. Když čas od času zahlédl svůj odraz v temných kukaních metra (doma zrcadlo neměl), jeho vysoká a výrazně pohublá postava v něm vyvolávala neklid, skrytou nedůvěru k sobě samému. Dospěl právě do věku čtyřiatřiceti let a do jeho tváře se neustále vkrádal výraz, jako by právě vypil doušek životní trýzně a současně se s rozverným zívnutím odvracel od nadějných očekávání. Přesto jistá Tajgrova část odolávající sebedestrukci ožívala v touze po dokonalejším já, v mlhavé představě o lepším životě. Chtěl bojovat.

Ne vždy a za všech okolností, ne v dobách bezmocného rozplácnutí na samém dně, ale bylo to v něm, navzdory tomu, kolik času zrovna strávil v bezduchem objetí se svými démony.

Tajgrovi se odjakživa přičil takzvaný normální život; připadal mu šedý, bez prostoru pro kreativitu, nemluvě o dusivých rodinných vztazích... Nenáviděl svět systému. Rozhodl se žít natolik na volné noze, jak to jen šlo, i když časem zjistil, že žádná z jeho končetin tak úplně volná není – jako by ho něco poutalo k jedné jediné životní trase. Pravidelně navštěvoval plus minus čtyři reálná místa: svůj sklepní byt (a ateliér v jednom), pak putyku, ve které právě teď seděl, kopec, kde odpočíval pod oblíbeným stromem, a hřbitov. A přece existovalo něco víc, něco, co znal z nevyzpytatelně děsivých a lákavých toulání své mysli na to neprobádané území... Zdálo se chladnější než hřbitovní márnice, nelítostnější než pohoří Karakóram, špinavé a vyčpělé jako levný lokál... A co se týkalo porovnání s hlubinami sklepení, žádné jiné vězení jej tolik nedrželo na nohou i na lopatkách zároveň. Nedokázal to vysvětlit. Tohle místo existovalo, protože *on* existoval a byl, jaký byl.

Způsob, jakým se Tajgr nosil, vlekl, vstával a padal, vykřesal z jeho nitra podivuhodné srdce, v jehož komnatách tepala stejnou měrou pokora i výstřední arogance. Tajgrova osobnost byla čímsi mezi pouličním rozhlasem a mlčícím pozorovatelem a on si liboval v tom, že ho nikdo nemůže doopravdy poznat; nikdo nemůže předvídat, zda dnes bude bujarým šaškem, nebo zahloubaným melancholikem – a zcela upřímně, nevěděl to ani on sám. Před proudem jeho volných asociací se společníci krčili jako před nechtěnou sprchou ze zahradní hadice, zatímco ve své pozorovatelské roli se Tajgr oddával více či méně tichému dumání, třeba nad tím: *Kdo jsou všichni ti lidé kolem? Myslíš, že upřímně září? Že jsou doopravdy veselí?*